

klart, at til at bedømme denne har Erhvervskommunen i de allerførreste Tilfælde nogen som helst Adgang, for saa vidt det da gælder om at komme til et virkelig retfærdigt Skøn. Hvis man derfor, som jeg sagde, vil ofre til Tidsfordømmens Moloch, gælder det om at begrænse dette Offer, og det glæder mig, at man fra Ministeriets Side dog har fulgt det højtærede 2det Medlem for 6te Landstingskreds (Jørgen Pedersen) og ladet det frie Skøn falde bort. Men i det hele forekommer det mig, at det rationelle udelukkende maa være at lave en Slags Næringssskat, som det ogsaa blev berørt af det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger). Med andre Ord, man kan sige: Der gaar en Indtægt af den Næring bort fra Kommunen til vedkommende Mand, der bor i en anden Kommune, denne Næringsindtægt kunne vi beskatte, men overhovedet at komme ind paa at behandle dette blot tilnærmelsesvis, blot hen i Retning ad en Skat, som man kan sætte paa Basis af noget saa ubestemt som Formue og Lejlighed, forekommer mig ganske utiltalende, og jeg maa i høj Grad advare mod, at der fortsættes ad den Vej.

Der er en Bemærkning af et Mindretal i Kommissionen, som forekommer mig yderst træffende. Det siges nemlig fra dette Mindretals Side, at naar Erhvervskommunen faar $\frac{2}{3}$, er dette for det første, som ogsaa det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) bemærkede, ganske vilkaarligt, og for det andet maa det da i alt Fald være for meget. Da det ikke kan udmaales, i alt Fald ikke paa nogen mulig Maade rationelt kan udmaales, lad os saa gøre det, man altid gør i slige Tilfælde, hvor man mener, at der skal finde en Deling Sted, og det ikke er muligt at finde nogen rigtig Delingsbrøk, saa skærer man halvt over. Lad os derfor ogsaa her give Opholdskommunen det halve og Erhvervskommunen det halve, men højere forekommer det mig i alt Fald ikke, man burde gaa. Jeg ser meget godt, at der for Nabokommuner, hvis Omraader ligesom gribe ind i hinanden, og ganske særligt de op til en stor Stad grænsende Kommuner, kan skabes Forhold, der ligesom sprænge det, som i og for sig kunde være finansvidenskabeligt teoretisk rigtigt paa dette Omraade, og gør, at man maa sørge for at regulere Skatteforholdene. Men det synes mig da, at den naturlige Vej maa være den, som man med Held har forsøgt i Tyskland, hvor man har overladt saakaldte Kommunal-Verbände, omfat-

tende en hel Kreds af saadanne Kommuner som f. Eks. København med sine Nabokommuner at opkræve Skatterne i Fællesskab og bagefter fordele dem efter et vist Skøn. Saa snart man gaar ud over, hvad der i hvert enkelt Tilfælde lader sig bestemme ved Lov som saadanne Kommuner, der have fælles Interesser, er det efter min Mening af det onde. Helsebøden for Frederiksbergs Vedkommende turde simpelt hen være, at den gik op i København. Det er ganske unaturligt at opretholde denne selvstændige Kommune, som ligefrem ligger inde i København, saaledes at mange Københavnerne ikke ane, hvornaar de flytte fra den ene Kommune over i den anden, endsige naar de gaa fra den ene ind i den anden. For Frederiksbergs Vedkommende vaage de over Selvstændigheden med en Slags Lokalpatriotisme, der grænser til Komik. Denne Lokalpatriotisme har blandt andet givet sig et yderst pudsig Udslag i den Henvendelse fra Frederiksberg Kommunalbestyrelse, der i Dag er bleven omdelt paa Rigsdagsmændenes Pladser. For at argumentere mod Lovens Bestemmelse paa disse Punkter anføres der — med den højtærede Formands Tilladelse vilde jeg gerne læse et Par Linier op — at der daglig gaar en Strøm af frederiksbergske Beboere til København for at foretage Indkøb, medens der ingen Strøm gaar i modsat Retning. Ja, netop! Fordi der ud fra København ikke gaar nogen Strøm til Frederiksberg, derfor skulle vi da i Himlens Navn ikke betale Skat til Frederiksberg, og den Omstændighed, at Frederiksbergerne benytte deres egne Veje til at gaa ind til København, maa de da ogsaa betale selv for. Det er da rimeligt, at Frederiksbergerne betale for at gaa paa deres egne Veje — men der kan man se, hvor meget Iveren for at holde sig paa sit eget Omraade og endelig ikke gaa op i det store Sødøma eller Babylon kan forvirre ellers saa klart tænkende Menneskers Hoveder som de Herrer Sylows og Godskesens.

Der er fra forskellige Taleres Side dvælet ved Forhøjelse af Afdrags- og Tillægsbestemmelserne indenfor det frie Skøn. Jeg maa tilstaa, at jeg kan meget godt tænke mig, at det ærede Medlem fra Fredensborg (Johan Knudsen) har Ret i, at hvor man som i gamle Dage stod med en ren Formue- og Lejlighedsskat og kunde skønne fuldkomment frit, var der en Mulighed for, at man kunde naa noget teoretisk ideelt paa Beskatningens Omraade. I Kraft af selve Tanken er Formue-